

Ühe kuusesalu olendid ja maailmad

Sumpasin poole sääreni mudas - oli varakevad ja Pedja jõgi tõusnud üle kallaste. Kummikud õnneks pidasid, läbi kummi ja soki tundsin ainult äsjasulanud muda külmust. Jõgi voolas kiirelt, kuid hääletult, loodus oli veel pruun ja raagus, ent täis tärkamislubadust ja juba ka lindude lärmi.

Jõest eemaldudes jõudsin kuusenoorendikuni, milles paari-kolmekümneaastased kuused seisid ilusates ridades, istutatuna nähtavasti mingi majandi või kolhoosi poolt. Tungisin oksti kõrvale lükates noorendikku ja jõudsin täiesti uude maailma - päikesepaisteline ja hanehüüatustega täidetud õhk asendus hämara kuusemetsavaikusega, mida sirged kuuseread otsekui rõhutasid. Vaikus ja korrapära. Ridadesse paigutatud loodus.

Liikusin edasi ühte reavahet mööda. Arvutis teksti toksides saab valida reavaheks üks, poolteist või kaks. Siin oli ta kindlasti üks. Igatahes väga kitsas, ja okste vahelt läbi trügides kukkus murdunud oksaprügi krae vahele ja jopetaskutesse. Mets kihas hääletult. Õhus hargnesid oksad, maa all juured. Puutüvesid mööda voolas samblikke, mullas võnkus seeneniidistik.

Jõudsin kuuskedest seinte ja roheline samblapõrandaga tuppa, mis oli kaanetatud õhust tehtud taevasinise laega. Piki tuba kihutasid valguskiirused päikesekiired. Kükitasin seina äärde maha ja toetasin selja vastu puutüve. Kuulasin vaikusel levivaid raadiolaineid, mingit kaugelt võõrkeelset lühilainehäält. Kuulasin ka täisdigitaalseid eluvorme, kes hüppasid mobiilimastide vahel. Kaugelt kosmosest, geosünkroonselt orbiidilt jõudis minuni mingi lainepundar, kes tahtis mulle müüa maisihelbeid.

Varsti hakkasin nägema ka selle kuusesalu meemolendit. See on selline mõtteline eluvorm, mis elab maaomanike, metsamajandajate ja keskkonnaaktivistide peades, ning mis paneb nad istutama metsa. See meemolend oli paar-kolmkümmend aastat tagasi asunud elama mingi majandi- või kolhoosijuhhi pähe, mille tulemusena oli too andnud käsu siia istutada mets. Realse töö tegid muidugi ära teised inimesed, kes liigutasid ennast teiste, näiteks "ülemuse sõna peab kuulama" või "raha on vajalik" meemolendite mõjul. See kuusesalu siin oli kõigi nende meemolendite materialisatsioon.

Ilus materialisatsioon, mõtlesin. Kahju kohe, et arvatavasti tuleb varsti üks teine meemolend, mis ütleb, et kõik see siin tuleb maha raiuda, Pärnu sadamasse viia ja laeva peale panna. Kuigi, kahjutunnet pole samas mõtet tunda, sest saadava raha eest võibolla toidetakse ja kaetakse palju lapsi, kes ühel päeval saavad peremeesorganismideks järgmistele meemolenditele, mis panevad neid istutama kuhugi palju uusi metsi, või kavandama kauneid hooneid või kirjutama ilusaid luuletusi. Tähtis on, et see salu on siin praegu olemas ja ta on ilus, ning ma olin tänulik selle majandijuhhi peas elanud meemolendile. Ma olin tänulik ka sellele meemolendile, kes pani mind siia tulema ja kükitama, selg vastu kuusetüve, hetkeks oma töö unustama ning nägema, kui ilus on see kuuskedest seinte ja samblast põrandaga tuba keset metsa.

Raadioeetris liiguvad ringi leviaukolendid ja üks neist oli jõudnud siia kuusesallu. Mina polekski teda ehk tähele pannud, aga mu taskus olev telefon pani, ja reageeris sellele valju nõrduinud piiksatusel. See tõi mind mõtisklustemaailmast tagasi. Tõusin ja asetasin ennast minekule. Võtsin taskust kompassi, mis küsis tuhandete kilomeetrite sügavusel maa tuumas elavatelt magnetolenditelt teed autoni, mis ootas mind ühe metsasihi otsas ja tahtis mind viia mu järgmist tööülesannet täitma.

Mööda metsasihti auto poole kõmpides kukkusin sellest olenditest pungil animeeritud maailmast välja. Põrkasin vastu teaduslikku maailma, kus kuuseokastes elas fotosüntees ja taimevarsi hoidis püsti kapillaarjõududest koosnev transpiratsioon. Edasi kukkudes tabasin sujuvalt kristlase maailma, kus kuusesalu oli Jumala kätetöö. Päikeselaigud samblavaibal ja käharate kuuskede ilu oli tõestus Jumala olemasolust ja imepärasusest. Libisesin maalimaailma, kus tegelasteks olid kuuseokastest moodustuv faktuur, okste vahelt langevad valguskiired, sinitaeva hajusvalgus, samblalt peegelduv roheline kuma, puutüvede tekstuur, kompositsioonid ja mustrid. Päikesekiired materialiseeriti oskusliku värvisegamise poolt paletil, kuuseokkad pintslil poolt värvikihti jäetud vagude poolt. Valgused veiclesid omavahel, vormid suhtusid teineteisesse. Üle kogu maailma kõrgus suure nähtamatu entiteedina kompositsioon.

Oodake veidi. Ma pean natuke veel tööd tegema. Raputasin muheledes maailmad endalt maha.